

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389366032.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Med en let Bøjning leverede hun sit Blad til den forbausede Concertmester; med nedslagne Øjne og et svagt Smiil modtog hun de fra alle Kanter indstrømmende Taksigelser, og gik derpaa hen til Husets 179 Moder, hos hvem hun satte sig, ventende som Tilhørerinde paa et nyt Nummer. - Da dette var forbi, blev hun anmodet om atter at glæde Selskabet med sit fortrinlige Talent; hvortil hun uden mindste Snerperie viste sig villig; men uheldigviis havde hverken hun eller Vi noget Accompagnement, undtagen af Pianoforte. Jeg vovede at foreslaae et *da Capo* af Arien, men derfor bad hun sig forskaanet: »jeg ikke elske *da Capo*,« svarte hun »anden Gang, man ikke gjør saa vel - men - jeg mig ikke udtryk i dansk -« »- behag at tale fransk, Mademoiselle!« tog jeg Ordet paa dette Sprog; »jeg troer næsten at kunne gjette deres Tanker.« Nu ophørte hendes Forlegenhed, og det tvungne i hendes Væsen, der vist nok allene havde sin Grund i den Tvang, Sproget paalagde hende; med fransk Livelighed sagde hun: »man skulde aldrig forlange Gjentakelse hverken af Musikstykker, scenisk Spil eller Declamation. Saa strax derefter lykkes det ikke saa godt som første Gang; kan aldrig gives ej heller modtages med den første Varme, og baade Kunstner og Tilhører tabe begge.« »Jeg kan ikke andet end give dem Ret - skjøndt det strider mod min egen Fordeel -« svarte jeg, »men dog med Indskrænkning. Vel kunde deres Paastand endogsaa logisk bevises; thi lad os blot forestille os sexten *encores* i Rad; da vil jo det fuldkomneste Mesterstykke tabe - i det mindste sin Friskhed; og taber det sextende Gang, taber det og den femtende, og saa videre lige op til den anden. Men gives der ikke alligevel Undtagelser? Compositioner som aldrig tabe sig? som i høj og stedse højere Alder beholde den ungdommelige Friskhed?« »Beholde?« gjentog hun; »jeg vilde hellere sige: fornye, og denne Evne til at kunne fornyes, er netop Kjendemærke paa de Frugter, der taale at gjemmes. Men min Mening er jo og kun denne: at de maae nydes i Mellemrum. Et slikvurmt Barn, som ikke kan styre sin Begjerlighed, forspiser sig let i det Søde, og spiser sig keed deraf; derfor holde forstandige Forældre det tilbage, at det maae nyde lidt og længe.« Dette sidste sagde hun med et muntert Smiil, der - dog kun for et Øjeblik forandrede hendes Ansigt, og viste et Glimt af indvortes Liv, som det ellers savnede. - Jeg blev afbrudt i denne Samtale, da man kaldte mig hen til Orchestret; og da Nummeret var forbi, og jeg atter vilde knytte den, savnede jeg Alice. Hun var pludselig bleven afhentet til sin Comtesse.